

Київський Політехнік

Заснована 21 квітня 1927 р.

№21-22
(3483-3484)

7 червня
2024 р.

Виходить
двічі на місяць

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

Успіх компанії залежить від людей, які в ній працюють

Олексій Жученко та Ірина Сидоренко виступають на презентації "Платформи з працевлаштування"

Інформаційний сервіс, створений в КПІ ім. Ігоря Сікорського, – "Платформа з працевлаштування", є ефективною формою співпраці бізнесу й освіти, адже синхронізує попит і пропозицію на ринку праці та допомагає студентам отримати омріянне місце роботи, а роботодавцям – фахівця з потрібними компетентностями.

"Це новий інструмент для нашої країни. Подібні працюють у провідних університетах світу. Ми першими в Україні запускаємо його в роботу і вважаємо, що ця платформа допоможе більш точно й ефективно компаніям знаходити своїх майбутніх працівників, а нашим випускникам знаходити майбутнє місце роботи", – зазначив ректор КПІ Михайло Згуровський на презентації "Платформи з працевлаштування", що відбулася 29 травня.

У чому ж відмінність запропонованої новації від традиційного підходу? Звісно, своїх працівників компанії знаходять різними шляхами. Як правило, з'являється оповіщення про потребу, наводиться певні вимоги та критерії, і на це оголошення відгукуються ті чи інші випускники ЗВО. Бувають й індивідуальні контакти. Але, не відкидаючи традиційного способу підбору персоналу, продуктивнішим є підхід, закладений у цю Платформу.

Отже, "Платформа з працевлаштування" є потужною інформаційною сист

емою, до якої входять дві бази даних. Одна – база даних профілів студентів. Двічі на рік, щосеместрово, в університеті здійснюється ректорський контроль – моніторинг залишкових знань студентів за головними складовими: спеціальна інженерна підготовка, виробнича підготовка, підготовка за фахом, в галузі IT та іноземних мов. І поступово, від семестру до семестру студент отримує свою траєкторію за цим профілем. Окрім цього студент може спеціалізуватися – самостійно вивчати мови програмування, самостійно набувати досвіду роботи в компаніях, здобувати додаткові компетенції. Такі дані також заносяться до його профілю. Друга – база даних компаній, які реєструються і вносять свої вимоги до тих чи інших майбутніх працівників. Завдяки цьому студенти, з одного боку, можуть переглядати ці критеріальні вимоги, а з іншого – компанії можуть здійснювати моніторинг профілів бажаних працівників, яких вони потребують.

стор. 2

На часі – відновлювана енергетика

Цьогорічна Міжнародна науково-практична онлайн-конференція "Відновлювана енергетика та енергоефективність у ХХІ столітті", що відбулася наприкінці травня, стала ювілейною – вже двадцять п'ятою. Її було присвячено 70-річчю членства України в ЮНЕСКО та 20-річному ювілею Інституту відновлюваної енергетики НАН України.

Організаторами виступили Інститут відновлюваної енергетики НАН України, Представництво Польської академії наук в м. Києві, Міжгалузевий науково-технічний центр вітроенергетики ІВЕ НАН України, Варшавська політехніка, Мала академія наук України, Громадська спілка "Енергетична асоціація "Українська воднева рада", Інститут загальної енергетики НАН України, Інститут технічної теплофізики НАН України і, звісно, КПІ ім. Ігоря Сікорського й кафедра ЮНЕСКО "Вища технічна освіта, прикладний системний аналіз та інформатика" при ННІПСА КПІ ім. Ігоря Сікорського.

Для участі в конференції зареєструвалося 244 дослідники різного віку і статусу, серед яких були 16 школярів МАН, 43 іноземці, представники країн Польщі, Узбекистану, Німеччини, Іспанії, Швейцарії, Чехії, Латвії. Молоді вчені представляли свої доповіді за всіма напрямами відновлюваної енергетики.

За традицією ювілейну конференцію вітальним словом відкрив ректор КПІ ім. Ігоря Сікорського Михайло Згуровський. Він зазначив, що стан і проблеми в енергетичній галузі України під час воєнних дій стали наочним свідченням нагальної необхідності її реформування для здобуття повної енергетичної безпеки нашої держави. Важливим напрямом є створення розподіленої електрогенерації на основі відновлюваних джерел, передусім із використанням вітрової та сонячної енергії, що зробить вітчизняну енергосистему більш стійкою до атак ворога. При цьому модернізація енергетичної галузі потребує залучення великої кількості кваліфікованих спеціалістів як для створення наукової бази і супроводу проектів, так і для безпосереднього виконання робіт зі спорудження та відбудови об'єктів відновлюваної енергетики.

Степан Кудря

Учасників привітав також голова Правління ГС "Українська воднева рада" Олександр Репкін. Він наголосив, що необхідність відновлення та зміцнення вітчизняної енергетичної інфраструктури ніколи не була такою очевидною, як сьогодні. Дестабілізуючий вплив ворожих атак на неї зробив потребу в забезпеченні енергетичної незалежності країни та її стійкості ще гостріше. У цьому контексті відновлювані джерела енергії та інноваційні технології, зокрема такі як водень, стають не просто варіантами, а необхідністю для відновлення енергетичної системи України та її автономії.

Директор Інституту відновлюваної енергетики НАН України, член-кореспондент НАН України, науковий керівник кафедри ВДЕ КПІ ім. Ігоря Сікорського професор Степан Кудря висловив вдячність кожному співробітнику, хто у важких реаліях воєнного часу продовжує боротьбу на науковому та волонтерському фронтах. А особливо – тим науковцям, які пішли захищати нашу державу у лавах ЗСУ, чим надали своїм колегам можливість продовжувати творчу працю. Він

також подякував за всеобщу підтримку в організації конференції керівництву університету, польським колегам і представникам Української водневої ради та запросив усіх учасників конференції до активної співпраці. "Впровадження в життя спільніх наукових здобутків сприятиме укріпленню незалежності нашої держави і наблизитиме нас до Перемоги", – наголосив він.

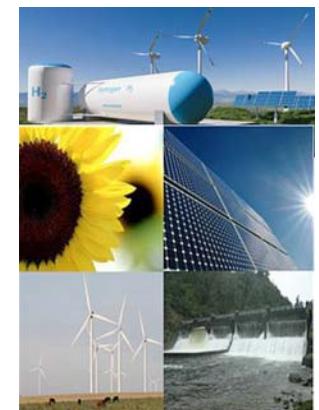
З доповідю про перспективи та можливості водневої енергетики і про отримання, зберігання та транспортування водню виступив Олександр Репкін. Його змінив голова правління ГС "Біоенергетична асоціація України" Георгій Гелетуха, який розповів про перспективи виробництва біометану в Україні.

Фахове обговорення за тематикою конференції розпочалося з грунтовної доповіді засłużеного енергетика України, кандидата технічних наук Ольги Буславець, присвяченої ролі відновлюваної енергетики в сучасному енергобалансі України. За її словами, зважаючи на спричинені воєнними діями руйнування та нинішній стан традиційних генеруючих потужностей, у порятунку вітчизняної енергетичної галузі надзвичайно важому роль може відіграти відновлювана генерація, отож назріла нагальна потреба в реформуванні системи підтримки відновлюваної енергетики.

Кілька доповідачів присвятили свої виступи питанням перетворення енергії Сонця в електричну та теплову. Зокрема, науковці з Узбекистану у низці доповідей і повідомлень розповіли про визначення основних параметрів сонячних елементів, обчислення коефіцієнта перетворення енергії сонячного елемента, випробування колекторів PVT у закритих умовах, математичне моделювання сонячних панелей з водяним та повітряним охолодженням, а також навели результати математичного моделювання активної та пасивної системи охолодження сонячних панелей тощо.

Інші доповіді стосувалися як загальних питань енергетики (скажімо, особливостей застосування відновлюваних технологій, енергоефективності, балансування енергопотоків та іншого), так і використання та впровадження гідроенергетики, вітрової енергетики, геотермальних установок, застосування біопалива, виробництва та використання водню. Всі надані матеріали відображені на інтернет-сторінці Інституту відновлюваної енергетики НАН України у розділі "Конференції": www.ive.org.ua/?page_id=4895&lang=uk

Надія Марченко,
Інститут відновлюваної енергетики
НАН України

Успіх компанії залежить від людей, які в ній працюють

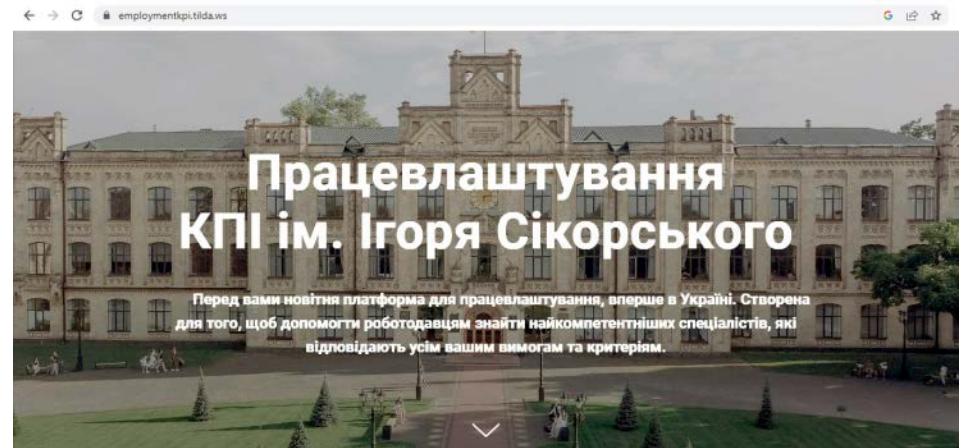
стор.1 Система автоматично аналізує дані студентів та вакансій роботодавців, підбираючи найкращі варіанти для обох сторін. Це заощаджує час і ресурси. Якщо студент фактично пройшов співбесіду та працевлаштований або не пройшов і не працевлаштований, до системи будуть додані спеціальні рекомендації – які знання і навички йому потрібно покращити, щоб збільшити імовірність успішного працевлаштування наступного разу. Додаткові критерії, не відображені в стандартній формі, можна позначити в розділі "Коментарі".

"Працевлаштування студентів – це важливий процес. Платформу створено, щоб допомогти роботодавцям знайти найкомпетентніших фахівців, які відповідають вимогам та критеріям. Для пошуку спеціалістів потрібно лише заповнити анкету, де зазначити вимоги до претендента. Далі роботу виконує відділ профадаптації та працевлаштування з підбору кандидатур, які відповідають заявленим вимогам. З іншого боку, Платформа – краща можливість для студентів отримати роботу, що відповідає їхнім знанням і навичкам, адже система враховує результати навчання кандидатів", – вважає Ірина Сидоренко, начальниця Центру професійної адаптації

та працевлаштування студентів КПІ ім. Ігоря Сікорського.

"Після того, як певну групу потенційних працівників для конкретної компанії буде визначене, компанія вступає в перемовини з університетом. Ці контакти можуть бути одноразовими, а можуть бути і стратегічними, в чому ми більше зацікавлені. І тоді вибудовуються певні договірні відносини: компанія може брати участь у підготовці наших фахівців за програмами дуальної освіти, запрошувати на практику, організовувати інші форми навчання. Але в будь-якому випадку компанія таким шляхом може знайти для себе найкращих майбутніх випускників", – поділився під час презентації Михайло Згурівський.

Що ж далі? Після перемовин з університетом має відбутися знайомство представників компанії з іхніми майбутніми потенційними працівниками у вигляді інтерв'ю чи іншим способом. Тобто працедавці роблять остаточний вибір,ґрунтovanий не на множині випадкових контактів, а на великих масивах даних. Отож можливість знайти найбільш перспективного для компанії працівника значно зростає. Також передбачено зворотній зв'язок з компаніями через певний час після працевлаштування випускника – його здійснює компанія "Соціо +".

На сьогодні система пройшла тестування, до неї внесено понад 400 профілів компаній, з яким університет підтримує партнерські відносини, вона поповнюється профілями студентів, незалежно від курсу, які реєструються через "Електронний кампус" університету (<https://esampus.kpi.ua>) і заповнюють анкети зі своїми компетентностями.

"Сподівається, ми дуже швидко оволодіємо цією системою і вона стане для університету та для партнерських компаній важливим корисним інструментом, який допомагатиме вирішувати питання кар'єрного зростання наших студентів і успіху ваших компаній. Тому що ваш успіх на ваших ринках залежить від людей, які працюють у компанії. Чим більш потужні люди, тим ви більш успішні", – звернувшись Михайло Згурівський до представників компаній-партнерів, що звітали на презентацію.

"Кожного року оцінки студентів оновлюються. Тобто враховуються не

лише результати іспитів, а й виконання проектів, активність, участь в олімпіадах і конкурсах. Тож запропоновані кандидати будуть кращими з країн. Наші фахівці, які вмотивовані працювати та прагнуть розвиватися і зростати разом із вашою компанією, стануть гідним поповненням", – пояснив проектор з науково-педагогічної роботи КПІ ім. Ігоря Сікорського Олексій Жученко, який понад годину відповідав на численні запитання представників компаній, викладачів і студентів університету, що зібралися на презентацію.

До речі, зустріч відбулася в смарткурорті "CLUST Space" (НТБ ім. Г. Денисенка). Вона пройшла в двох режимах: очному – для компаній, що надіслали своїх представників (їх було близько 60), та онлайн – для зареєстрованих компаній, здебільшого з регіонів, які не змогли взяти безпосередньо участі у представленні.

Надія Ліберт

АКТУАЛЬНО

КПІ ім. Ігоря Сікорського та Київський аграрний університет НААН: перемовини про співпрацю

КПІ ім. Ігоря Сікорського 23 травня відвідали очільники Київського аграрного університету Національної академії аграрних наук України – в.о. ректора Олександра Нікітюка і перша проректорка Олеся Ліновицька (фото праворуч).

З гостями зустрілися ректор Київської політехніки Михайло Згурівський, проректор з наукової роботи Віталій Пасічник, директор Навчально-наукового комплексу "Світовий центр даних з геоінформатики та стального розвитку" Костянтин Ефремов, декан факультету біотехнологій та біотехніки Тетяна Тодосійчук і завідувач лабораторії географічних інформаційних систем "Світового центру даних" Сергій Гапон (фото ліворуч).

Учасники зустрічі обговорили найперспективніші для обох вишів напрями можливої співпраці. Визначальним її напрямом у нинішніх воєнних умовах стане, безумовно, питання підвищення продовольчої безпеки країни – і як одного з важливих складників безпеки загальної, і як необхідної умови забезпечення зовнішньоекономічної діяльності нашої держави. Серед ймовірних проектів, про які під час спілкування говорив Олександр Нікітюк, – розгортання спільної діяльності в руслі, визначеному у Плані заходів з реалізації Стратегії зрошення та

дренажу в Україні на період до 2030 року, затверджено му розпорядженням Кабінету міністрів України ще на прикінці 2020 року. Через низку об'єктивних і суб'єктивних причин більшість положень цього документа так і не була реалізованою. Але російська агресія, що призводить до стрімкої деградації потенціалу зрошувальних та дренажних систем в країні та руйнує екологічну безпеку національного сільськогосподарського виробництва, зробила необхідність роботи в цьому напрямі ще актуальнішою. Тому ця сфера потребує якнайшвидшого впровадження сучасних наукових та інженерних рішень за усіма визначеними Планом напрямами в більшості регіонів України, але, звісно, передусім на півдні нашої держави.

Про напрацювання в галузі точного землеробства лабораторії географічних інформаційних систем та роботу її співробітників поінформував гостей Сергій Гапон, а про деякі наукові проекти, над яким працюють науковці, викладачі та студенти факультету біотехнологій та біотехніки, що можуть бути цікавими для потенційних партнерів, розповіла Тетяна Тодосійчук.

Після обговорення Михайло Згурівський запропонував створити спільну групу представників обох вишів, які сформулюють завдання та напрями діяльності, –

з урахуванням того, що вже зроблено в КПІ й може стати у пригоді у започаткуванні конкретних проектів, а також намітити подальші кроки щодо їхньої реалізації.

Насамкінець учасники зустрічі домовилися підготувати меморандум, де буде сформульовано умови, напрями та форми спільної діяльності, підписати його та розпочати роботу. Отож документ підготовлено, він проходить останні погодження і невдовзі спільна діяльність нових партнерів стартуватиме.

Довідково

Створений 3 роки тому Київський аграрний університет Національної академії аграрних наук України (КАУ НААН) – це перший в Україні інноваційний заклад вищої освіти аграрного профілю, який передбачає дуалну форму здобуття вищої професійної освіти в аграрній сфері. Активна співпраця університету з Національною академією аграрних наук України, науково-дослідними установами Академії у регіонах, ефективними і соціально орієнтованими сільськогосподарськими підприємствами мережі НААН забезпечує високу якість освіти та можливість для ефективної інноваційної діяльності. Відтепер КАУ НААН співпрацюватиме і з КПІ ім. Ігоря Сікорського.

Дмитро Стефанович

Організатори загальноуніверситетської відкритої студентської олімпіади "Механотроніка у машинобудуванні", що в очному форматі проходила протягом 13–15 травня на базі кафедри прикладної гідроаеромеханіки та механотроніки (ПГМ) НН ММІ КПІ ім. Ігоря Сікорського, мали на меті підтримати здібних студентів, які готові розв'язувати актуальні задачі з автоматизації в умовах сучасного виробництва. Для цього під час змагань студенти створювали макети автоматизованих систем на навчальних стендах компанії "Festo" (Німеччина).

Професор кафедри ПГМ Олександр Губарев, який є одним з організаторів цьогорічної та попередніх олімпіад, повідомив, що у заході взяли участь вісім команд, до яких входили 20 представників ММІ та радіотехнічного факультету. "Змагання проводилися у чотири етапи. Мова про перевірку знань і оцінку досвіду роботи на пневматичній системі керування обладнанням, електрорелейній системі керування, системі керування з PLC FEC Compact (мова LD) та системі керування з PLC FC100 (мова ST), – розповів Олександр Павлович. – Сьогодні ми маємо справу з системами автоматизації, які є поєднанням механіки, електроніки та програмного забезпечення. Змагання допомагають застосовувати базові принципи та основи майстерності у промисловій автоматизації, дозволяють налагоджувати, обслуговувати та керувати складними автоматизованими комплексами". І додав, що в усі часи проведення олімпіади головним було допомогти студентам у застосуванні власних знань та досвіду, а її учасники – як здобувачі освіти, так і організатори та члени журі – знаходили спільну мову і під час визначення завдань, і в оцінках, і в методах вирішення, і в розподілі медалей та грамот, і в поглядах на майбутнє. Професор Губарев також висловив вдячність своїм колегам Юрію Онищуку, Андрію Зілінському, Костянтину Белікову, які протягом трьох місяців підготовки до олімпіади підготували до роботи 458 різноманітних пристрій з пневматики, електропневматики, сенсорів та датчиків, що вправно працювали впродовж олімпіади.

На календарі проведення олімпіад вплинула епідемія Covid-19 і широкомасштабне військове вторгнення росії в Україну. Але, попри все це, олімпіада відродилася. Це стало можливим завдяки зусиллям усього колективу кафедри ПГМ: адже олімпіада – це не лише конкурсні дні, але й тренування, підготовка лабораторій, розробка конкурсних завдань, супровід команд, робота в журі та у складі апеляційної комісії, і, насамкінець, визначення переможців тощо.

За правилами олімпіади перемогу здобувають команди, що склали чотири іспити на кожному етапі – від теоретично-го розв'язування завдання на папері до втілення і налагодження його на стендах "Festo". Для перемоги важливо вміти працювати в команді: правильно розподілити завдання між її членами, взаємодіяти під час подолання окремих проблем, а потім швидко об'єднати отримані результати під час розв'язання задачі у сфері автоматизації. Велике значення має час

ІННОВАТОРИ

Інноваційні матеріали та біомеханічні медичні системи досліджують у ММІ

Науковий студентський гурток "Експериментальні дослідження нових матеріалів та біомеханічних систем", який працює на кафедрі динаміки і міцності машин та опору матеріалів Навчально-наукового механіко-машинобудівного інституту, з прикладом важливої діяльності молодих учених і студентів зі створення протезів для поранених бійців та всіх, кому потрібна хірургічна операція для відновлення рухливості.

Ольга Мусієнко та Олексій Моргун

Гурток існує понад 15 років і цілком заслужено пишається своєю історією та напрацюваннями. Біля витоків молодіжного колективу стояв доцент Микола Сергійович Шидловський. Одним із перших він почав використовувати в біомеханічних системах композитні матеріали. Того вивчати на основі ідей та методів механіки особливості рухових дій опорно-рухового апарату людини, зокрема поведінку кісткових тканин у різних станах. На замовлення медичних установ вчений розробляв і досліджував системи остеосинтезу підвищеної ефективності для хірургічного лікування складних переломів кісток людини, засоби діагностики міцності та надійності біомеханічних систем "кістка – суглоб – імплантат" з урахуванням пошкоджень біологічних тканин та ін.

У співавторстві зі студентами були опубліковані наукові праці, отримані охоронні документи на корисні моделі: для визначення твердості та модуля пружності кісткової тканини, вимірювання зміщення уламків кісток людини в

Загальноуніверситетська олімпіада з механотроніки

Для перемоги важливо вміти працювати в команді

Професор Олександр Губарев серед переможців олімпіади: І. Шкуріна, Д. Остапенка, І. Підпалька, Д. Островського, М. Бардука та Д. Білого

виконання завдання, отже злагодженість і спритність у деяких випадках можуть мати вирішальне значення для завоювання перемоги.

За результатами змагань визначено три команди та шістьох переможців і призерів олімпіади. На першому місці – команда у складі Дмитра Островського та Івана Підпалька, на другому – Микити Бардука та Дмитра Білого, на третьому – Дениса Остапенка та Іллі Шкуріна.

"Посильні завдання, які виконували учасники студентської олімпіади "Механотроніка у машинобудуванні", що відбулася на базі ММІ, максимально наблизили до реальних виробничих завдань, що стоять перед інженерами щодня – спланувати, скласти прогресивну з технологічної точки зору схему, виявити помилку, виправити її. Подібні заходи дозволяють готовувати фахівців високого класу, які не бояться випробувати себе у ситуаціях, де, як кажуть, по-повній потрібно показати свої здобуті знання і навички". – вважає директор ТОВ "Гідро-Гід" В'ячеслав Скрипник (до речі, його компанія була одним із спонсорів заходу).

На запитання кореспондента "КП" про враження від олімпіади її срібний призер Микита Бардук розповів, що йому запам'яталася підготовка до заходу. "Перевірка роботи, наладка технологічного обладнання, що функціонує у лабораторії механотроніки, потребує періодичного технічного огляду та ремонту. Це дозволило досконально розібратися з будовою та роботою складного обладнання, вивчити базові

принципи та основи промислової автоматизації. Але протягом пошуку та усунення несправностей у механотронічних системах керування, використовуючи діагностичне програмне забезпечення, довелось ознайомитись з багатьма періодичерелами: від технічних інструкцій, каталогів, до товстих підручників, виданих за попередніх років... Моя команда посіла друге місце на олімпіаді, і це приемно, адже доводить, що ти впродовж короткого терміну справді можеш здолати поставлені задачі і все це під час "перегонів" біля обладнання та мозкових штурмів. Саме у такі миті все вирішує стресостійкість. Погоджується з думкою, яку почув від організаторів, про те, що під час напруженої ситуації при розв'язуванні конкретного завдання під час змагань ми не підіймаемось до рівня наших очікувань, а опиняємось на рівні нашої підготовки. Щиро вдячний викладачам, які надали міцні знання, що стануть основою для успішного подальшого розвитку як інженера та науковця".

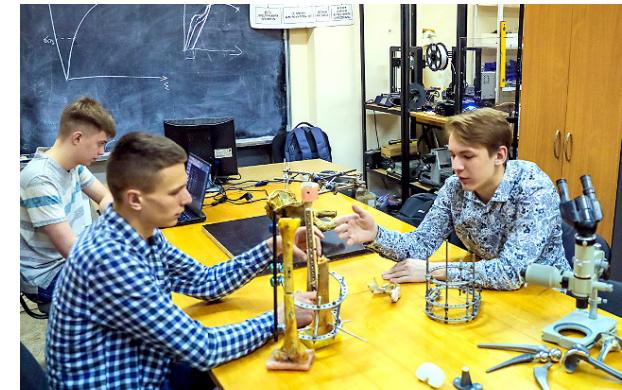
Довідково

Кафедра прикладної гідроаеромеханіки і механотроніки ММІ проводить Всеукраїнську студентську олімпіаду "Механотроніка в машинобудуванні", починаючи з 2009 року. Серед організаторів – професор, академік Національної академії наук вищої освіти, відмінник освіти України Олег Михайлович Яхно. До широкомасштабної агресії росії в Україні всеукраїнські змагання вважаються другим етапом олімпіади, але насправді етап був третім – адже більшість учасників проходила через вишкіл "Літньої школи – механотроніки", що відбувалася у КПІ. Свого часу синергетична механотроніка спонукала до співпраці міністерств, комп'ютерних фахівців, спеціалістів з інтергованих систем, біоресурсів та природокористування, будівельників, харчовиків, електронників, фахівців лісового господарства і машинобудування з багатьох вищих навчальних закладів України. У перші роки проведення олімпіади участь у ній брали винятково студенти машинобудівних факультетів. Проте з роками все змінюється – тепер до них можуть долучатися й ті, хто здобуває вищу інженерну освіту за іншими спеціальностями.

Віктор Задворнов

місяцях переломів тощо. Нині роботи за цією тематикою продовжують учні й послідовники новатора. Сьогодні одним із напрямів діяльності гуртка є модернізація апаратів фіксації переломів та удосконалення засобів імплантації суглобів. Погодьтеся, тема надзвичайно актуальна і важлива, адже за час повномасштабного вторгнення росії в Україну значно зросла кількість військових і цивільних людей, які отримали травми та потребують якісного лікування та реабілітації. Керує молодими новаторами старша викладачка кафедри динаміки і міцності машин та опору матеріалів Ольга Мусієнко.

Відомо, що при повній або частковій втраті кінцівок використовують протези та апарати остеосинтезу. В Україні немає виробників, які б виготовляли ревізійні колінні протези. Медики замовляють їх із-за кордону, причому вартість таких виробів сягає тисяч евро. Тож працівники медичних установ, які співпрацюють з науковцями КПІ, звернулись по допомозу, і гуртківці взялися створити з нуля вітчизняний ревізійний колінний ендопротез.

Гуртківці за роботою

Зауважимо, що результати досліджень школярів, студентів та аспірантів – учасників гуртка проходять всебічне обговорення, про них доповідають на всеукраїнських і міжнародних наукових конференціях; гуртківці беруть участь у конкурсах, зокрема у Фестивалі інноваційних проектів "Sikorsky Challenge", майстер-класах, хакатонах, воркшопах

та отримують визнання і підтримку. Приміром, одного з учасників гуртка, студента IV курсу Олексія Моргана, цього року відзначено премією НАН України (її започаткували для молодих ученіх і студентів закладів вищої освіти – авторів кращих наукових робіт). Якось він зізнався: коли вступав до Київської політехніки, мріяв працювати у всесвітньо відомій компанії "Boeing". Але ніяк не думав, що стане одним із розробників протеза для відновлення рухливості.

"Такі розробки для мене важливі своєю користю для людей, а іш – це крутий досвід", – говорить студент.

Варто відзначити, що команда гуртка для своїх досліджень активно використовує різноманітні підходи та методи. Це не лише практичні розробки (наприклад, стенді для досліджень біомеханічних систем), а й теоретичні напрацювання. "Діяльність гуртка відбувається на кількох рівнях, спрямовані на досягнення конкретних цілей, – ділиться Ольга Мусієнко. – Математичні моделі створюються за допомогою CAD програм Solidworks, Autodesk Inventor та SpaceClaim, використовуємо також сучасні пакетні комплекси, як от ANSYS. До того ж, результати досліджень механічних властивостей кісткових і м'язових тканин використовуємо при створенні зазначених математичних моделей для опису поведінки матеріалів. Тобто експериментальні дослідження при розробці таких складних і дорогих конструкцій, як імплантати, тісно пов'язані з теоретичними розрахунками. Це є необхідною умовою системної інженерії, що включає валідацію математичних моделей".

Молоді дослідники ММІ співпрацюють з провідними хірургами-травматологами різних медичних установ України. Серед них – Національний медичний університет ім. О.О. Богомольця, Українська військово-медична академія та Інститут травматології та ортопедії НАМН України.

Важливість напрацювань гуртківців особливо відчути в умовах війни. "Кількість звернень від лікарів щодо досліджень біомеханічних систем істотно збільшилась після 2014 року", – зазначають на кафедрі. Команда гуртка з ентузіазмом береться до таких робіт, адже вірить, що це є суттєвою допомогою в реабілітації поранених військових і цивільних та є їхніми посильним внеском у наближення Перемоги.

Надія Ліберт

Почесний донор України Віталій Татарчук: "У такий спосіб я, до певної міри, повертаю свій борг"

Цього року Всесвітній день донора крові проходить під гаслом "Поділіться життям, здавайте кров". Для України воно є особливо актуальним: після початку повномасштабного вторгнення РФ потреба в донорській крові в нас зросла в багато разів. Тепер кров рятує життя не лише хворим дітям і дорослим, але й українським воїнам, які стали на захист Батьківщини. Точніше, рятує не кров, а донори, які діляться нею з тими, хто перебуває на межі життя і смерті. Одного з таких небайдужих до чужої біди людей "Київський політехнік" представляє своїм читачам. Чи, радше, відкриває для них ще одну сторону його особистості, бо ім'я завідувача науково-дослідного відділу історії КПП Державного політехнічного музею імені Бориса Патона Віталій Татарчук багатьом студентам і працівникам університету добре знайоме. Але відомий їм він як знаєвець минувшини КПП та один із найкращих у Києві фахівців з історії авіації. Проте далеко не всі знають, що вже багато років він є донором. Отож про цей бік свого життя, про те, чому він вирішив стати донором, і чим відрізняється життя донора від життя пересічної людини він розповів головному редакторові "КП" Дмитру Стефановичу. А розповідалася ця розмова з привітань, адже наприкінці квітня Віталій Татарчук отримав звання "Почесний донор України".

– Вітаю з присвоєнням вам звання "Почесний донор України"! Далеко не всі донори його отримують. Скільки же разів ви здавали кров?

– 40 разів. Коли у березні я збирав документи для оформлення подання на отримання цього звання, в "Охматдіті" (Національна дитяча спеціалізована лікарня МОЗ України, прим. ред.), де я найчастіше здавав кров, мені порахували, що я здав 45 доз.

– Доза – це скільки? І скільки літрів крові ви здали загалом?

– Доза може бути різною. Якщо це цільна кров – то 450 мл, якщо кров на тромбоконцентрат, – приблизно 400 мл. За нормами – це 18 літрів крові, але це достатньо умовно, насправді – більше.

До слова, повна назва добровільного надання своєї крові для її переливання хворим чи пораненим, які її потребують, або для використання її складників – "донорство крові та її компонентів". Бо в медичній практиці використовують не лише цільну кров, але й її складники (тромбоцити, еритроцити, плазму) – вони мають лікувальну здатність і призначаються для застосування при певних захворюваннях. При здачі крові на тромбоконцентрат її сепарують, і частину повертають донорам. До речі, нині процедуру взяття компонентів крові same на тромбоконцентрат уdosконалено. Коли я тільки починав її здавати, голки вставляли у вени обох рук – з однією її брали, в другу повертали – не дуже зручно. Тепер все це робиться на одній руці.

– А скільки часу займає процедура здачі крові?

– На тромбоконцентрат – приблизно годину. На здачу цільної крові – значно менше. Скажімо, останнього разу, коли я здавав кров, я зийшов до Центру крові о 8 ранку, а вийшов о 8-35. Нині основний час забирає черга, бо кількість донорів зросла. І це дуже добре – донорської крові в нашій ситуації потрібно багато. Коли я лише починаю здавати кров, приходило 2-3 люди. Тепер – справжній потік. Цьому сприяло зняття деяких обмежень для здачі крові, що багатьом людям не давали цього робити раніше. Хоча, звісно, деякі протипоказання за станом здоров'я залишилися. Проте відносно здорового людина віком від 18 років донором може бути. Причому верхньої вікової межі для цього в нормативних документах немає.

Звісно, коли людина приходить здавати кров уперше, з нею знайомляться, вона заповнює анкету, де вказує, чи не перенесла вона хворобу Боткіна, будь-яких венеричних захворювань або що. Здійснюється візуальний огляд, наприклад, мого родича, який страждає варикозну хворобу, до процесу не допустили.

– Скільки років ви вже здаєте кров?

– Так сталося, що мій донорський стаж розділяється на два періоди. Перший – з 2005 до 2009 року. У ті часи були дуже сурові вимоги до здоров'я донорів – ледь не як до космонавтів. Щороку я проходив медичні обстеження, аж раптом у 2009 році у мене виявили хронічний бронхіт і здавати кров заборонили. Хоча, насправді, це, як пізніше мені казали лікарі, повна нісенітніця: ані на якість крові, тим більше її компонентів, ані на моє загальне здоров'я донорство вплинути не могло. Тож 12 років у мене була перерва. Знов я почав здавати кров лише 2022 року і здаю дотепер.

– Що ж вас спонукало до того, щоб стати донором?

– Ще в школі, на початку 1990-х років я почув про групи крові. Якось весь наш клас повели до поліклініки здавати кров на визначення її групи. Здавали її ми всі разом, а збирав результат кожний окремо. Я все ж таки подивився результати моїх однокласників – у всіх перша, друга група, а мене – четверта! Я ще подумав – що це б могло значити, що добре чи погано? Знав, що людей з такою групою менше, ніж з іншими – приблизно 5% від загальної маси населення, а більше нічого. Інтернету тоді не було, проте в газетах, по телебаченню весь час лунали заклики: потрібно здавати кров, комусь дуже потрібна кров, у тому числі й четвертої групи. Запитав батька, чи можу я здавати кров, адже я вже майже дорослий. Він відповів, що поки що ні – через вік. До того ж я в часи Чорнобильської катастрофи був евакуйований із зони відчуження, а для таких людей донорство не віталося. Таї шприцив одноразових тоді ще майже не було, тому люди здавати кров просто боялися.

Отож лише влітку 2001 року, коли мені вже виповнилося 25 років, під час відпустки я пішов до поліклініки і попросив повторно перевірити групу моєї крові, щоб вписати її до паспорта. Переївили – таки четверта. Довго штамп з цією групою шукали, казали мені, що в них цього штампу чи-то немає, чи-то він зіпсований, але все ж старенький напівстертій таки знайшли. І ось січень 2005 року. Перемога Помаранчевої революції, в якій я також брав участь, загальний підйом. Читаю в одній з газет оголошення, що Київський міський центр крові на вулиці Максима Берлінського дуже потребує крові. Запрошуються люди віком від 18 до 55 років. І я на піднесенні вирішую йти, зробити добро.

Прийшов, черга під 300 людей. Центр тоді був доволі занедбанним, адже збудовано його 1957 року. Пройшов опитування, обстеження, перевірку тиску і отримав дозвіл. Перед першою донацією трохи нервував. Але все пройшло нормальним, і я почав регулярно здавати кров. Після перших п'яти чи шести разів мені дали донорську книжку. Так я став донором.

Тоді вже активно почав розвиватися Інтернет, з'явилися спеціалізовані донорські сайти. Я зийшов один сайт – donor.org.ua, який створив випускник КПП Олександр Брусиловський – дуже віруюча людина. Ресурс цей створено для допомоги онкохворим дітям – і не лише донорською кров'ю. Перше знайомство з сайтом спровоцировало дуже тяжке враження – стільки на його сторінках дитячої біди! Хворих дітей батьки тоді везли до київських медичних установ – це були адреси надій. І я почав регулярно здавати кров в "Охматдіті". Також там багато чого надивився. Вкотре усвідомив, що роблю потрібну справу – моя кров комусь допомагає вижити. У такий спосіб я, до певної міри, повертаю і повертаю свій борг, адже я був евакуйований з Чорнобильської зони і нам, насправді, давали лише 15 років життя. А ми, дяка Богу, живемо...

Отож намагався донації не пропускати. Тоді донору дозволялося здавати на рік

Віталій Татарчук

цільну кров 5 разів, або 8 разів – на тромбоконцентрат.

– Це доволі багато. Адже до донації слід готовуватися, після неї – відновлюватися. Як все це відбувається?

– Що взагалі таке "донор"? Слово це походить від латинського "donare", що означає "дарувати, жертвувати". Тобто давати від душі, а не в борг чи якось інше. Коли ти готовуєшся до донорства, ти прагнеш допомагати іншим, у тебе є така можливість – це головне. Усякі ж випадки трапляються. Отож я здавав кров і для онкохворих, і для поранених, і для пожежників, і для породіль. Всяке бувало...

Що стосується підготовки. Коли ти готовуєшся здавати кров, то дотримуєшся певного режиму. За два-три дні не можна їсти жирного, гострого, солодкого, забороняється вживати алкоголь. За дві години до донації не можна палити (щоправда, для мене це обмеження було неважким, бо я взагалі не палю). Інакше кажучи, слід, сказати б, поститися – щоб кров була гарною. Коли так готуєшся, спонукаєш себе до здорового способу життя.

А відновлення... За кожну здачу крові давали продуктивний набір, а в "Охматдіті" – годували обідом: організм донора в такі дні потребує повноцінного харчування. У день здавання крові або її компонентів тебе також звільнюють від роботи, що один день додається до відпустки.

Варто нагадати і про користь донорства для самих донорів, адже регулярне оновлення крові в організмі дозволяє уникнути ризиків тромбозу; воно, повторюється, стимулює до здорового способу життя – занять спортом, здорового харчування, спокійного сну, поміркованості та відмови від шкідливих звичок; забезпечує контроль стану здоров'я і завдяки обов'язковим щорічним комплексним обстеженням організму на предмет можливості здавати кров.

Повертаючись до нашої теми, скажу, що до 2009 року я здав кров 28 разів. А потім наприкінці року звідевачка відділення раптом сказала мені, що з моїм хронічним бронхітом далі мені кров здавати не можна – якесь тоді вийшли в них нормативні документи. Що всі працівники відділення мені відмінно, але забирали в мене кров не мають права.

– А як ви знову почали здавати кров?

– Я з великим жалем змушений був покинути цю справу. Адже продовжував стежити за спеціалізованими сайтами, часом до мене телефонували родичі хворих, бо мое прізвище залишалося в базах, однак я не міг нічого відповісти. Згодом – Революція Гідності і початок війни з росією. Кров потребна! Потрібна! А мені здавати її заборо-

нено... А потім важко захворів мій близький університетський друг Павло Сацький. Був міцним хлопцем, працював у КНЕУ, захистив кандидатську дисертацію, і зненацька – саркома. Він намагався триматися, лікувався, ми регулярно спілкувалися, а потім у лютому 2022 року він зателефонував і запитав, чи не міг би я здати для нього кров – він пам'ятав, що я колись був донором. А я вважав, що старі заборони в силі, тому знайшов для нього трьох донорів серед моїх друзів і знайомих. Повів я одного з них – нашого співробітника Андрія Середіна – до Центру крові на Берлінського і думав: "12 років пройшло. А чом б і мені не спробувати, може за цей час правила змінилися?". Отож знов заповнив анкету, мені виміряли тиск і я зийшов до приміщення, де сиділа за віддевачка відділенням Наталя Віталіївна Коломієць. Вона, з її чудовою пам'яттю, одразу мене відзначила і зраділа, що я знов готовий здавати кров. Виявилось, що 2021 року політику щодо донорства в країні переглянули: деякі обмеження залишили (перенесена хвороба Боткіна, варикоз та низка інших), але більшість скасували. Зауважу, що Центр за ці роки невідзначно змінився на краще, було оновлено інтер'єри, створено нову комп'ютерну базу донорів, усе обладнання і техніку замінено. Я й розповів про свого друга, вона знов мене оглянула і без вагань дала добро на донацію.

Так я знов почав здавати кров. Але, на жаль, друг мій помер. Адже донорська кров в багато разів більшість шансів хворого на одужання, але не завжди є панацеєю. Проте ті шансі, які вона дає людині, дуже часто є для неї вирішальними...

Невдовзі почалася повномасштабна війна, і потреби в донорській крові експоненційно зросли. І я знов став регулярно здавати кров. Між іншим, тепер її можна здавати шість разів на рік, або робити більше двадцяти донацій на тромбоконцентрат. Отож з 9 лютого 2022 року, коли я вперше після перерви знов здав кров, до 15 березня 2024 року, я вийшов на 40 разів, тобто трохи більше, ніж за два роки, здав кров ще 12 разів. І вийшов на норму, яка дає право на почесне донорство. Але я, звісно, здаю кров не для цього, і не задля тих невеличкіх пільг, які дає людині такий статус.

Та я й не бачив людей, які шукають в донорстві якогось зиску. Понад те, людей, які хотіли б здати кров, нині значно побільшали. Хоча, зауважу, лікарі кажуть, що кров все одно не вистачає. За нормами навіть мирного часу потрібно, щоб на 1000 людей припадало 40 донорів. А нині в нас у найкращому разі – 30 осіб.

– Що хотіли б побажати нашим читачам?

– Я намагаюся закликати людей здавати кров. Не потрібно здавати кров шість разів на рік, але хоча б раз на три місяці можна. Між іншим, багато хто це розуміє. Звідевачка відділенням КМЦК Світлана Анатоліївна Утвінко мені розповідала, як прийшла здавати кров молодесенька мініатюрна дівчинка – мамою: "Мені сьогодні виповнюється 18 років, і я хочу здати кров", – каже. А за нормами, у неї ще має бути й вага в 50 кг або більше, а там такого і близько немає. Вона ледве не плаче, насили відмовили: порадили трохи погладити і знов прийти – десь за рік...

Дуже хотілося б, щоб кількість людей, подібних для цієї дівчини, продовжувала зростати. Адже, повторюється, донорської крові в нас не вистачає... Отож здавайте кров і бувайте здорові!</

Науковці обговорили стан, перспективи і проблеми історичної науки

На базі кафедри історії факультету соціології і права КПІ ім. Ігоря Сікорського 24 травня 2024 р. відбулася V Міжнародна науково-практична конференція "Історія, культура, пам'ять у науковому вимірі: стан та перспективи" (актуальні питання нового та новітнього періодів).

У конференції взяли участь 9 докторів наук, 30 кандидатів наук, 4 наукових співробітників, 10 аспірантів, 9 магістрів, 1 вчитель історії та 1 незалежний дослідник. Серед учасників були й іноземні науковці. Серед них Елем Барта – проф., д-р. проректор Дебреценського університету (Угорщина), його колега Петер Форисек, доктор хабіл. історії, головний директор програми підготовки викладачів Дебреценського університету; Оксана Мітрофанова – к.політ.н., викладач-науковий співробітник Національного інституту східних мов і цивілізацій, (м. Париж, Франція); Жан-Жак Плюшар – кандидат історич-

них наук, асоційований дослідник з Університету Париж-Сержі, (м. Сержі, Франція).

Українська сторона була представлена дослідниками, які презентували кафедру історії КПІ ім. Ігоря Сікорського; Київський національний університет імені Тараса Шевченка; Маріупольський державний університет (м. Кропивницький); Національний університет "Острозька академія" (м. Острог); Національний університет харчових технологій (м. Київ); Рівненський державний гуманітарний університет (м. Рівне); Національний університет біоресурсів і природокористування України (м. Київ); Національний університет водного господарства та природокористування (м. Рівне); Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля (м. Київ); Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького (м. Черкаси); Чорноморський

національний університет ім. Петра Могили (м. Миколаїв); Український державний університет імені Михайла Драгоманова (м. Київ); Житомирський державний університет імені Івана Франка (м. Житомир); Центрально-український національний технічний університет (м. Кропивницький); Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М. Т. Рильського Національної академії наук України (м. Київ); Державну установу "Інститут всесвітньої історії Національної академії наук України" (м. Київ); Національну академію керівних кадрів культури і мистецтв (м. Київ); Національну бібліотеку України імені В. І. Вернадського (м. Київ); Національний історико-меморіальний заповідник "Биківнянські могили" (м. Київ); Центральний державний аудіовізуальний та електронний архів (м. Київ); Державний архів Житомирської області (м. Житомир); Красногорський

ліцей № 3 (Чернівецька область, смт. Красногорськ).

Учасники працювали за такими секціями:

Секція 1. Культурно-історична пам'ять;

Секція 2. Джерелознавчі, історіографічні та методологічні аспекти;

Секція 3. Історична біографістика, усна історія, гендерні студії;

Секція 4. Наукові знахідки: невідомі та маловідомі історичні події та факти;

Секція 5. Особливості розвитку науки, культури, освіти, мистецтва;

Секція 6. Історія повсякдення;

Секція 7. Актуальні проблеми історії міжнародних відносин.

За результатами роботи конференції оргкомітет підготував збірку наукових робіт, до якої увійшло 60 доповідей 64-х авторів.

Ігор Тарнавський,
д.і.н., професор кафедри історії

ЦІКАВО ЗНАТИ

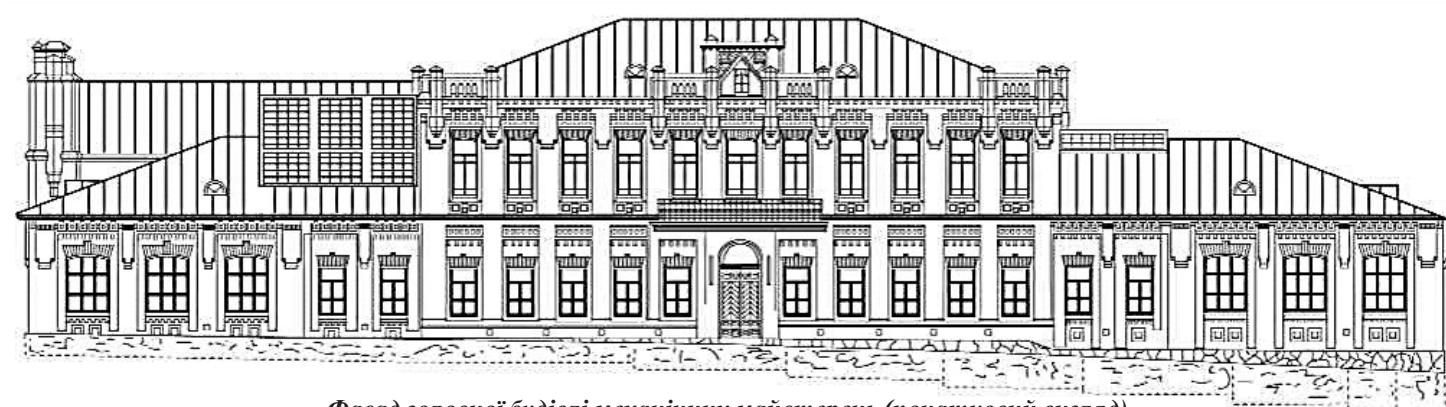
Еліо Сала в КПІ: ще одна адреса

У номері № 9-10 від 8 березня 2024 р. наша газета вже писала про те, що головний корпус КПІ ім. Ігоря Сікорського оздобив колись відомий своєю співираєю з видатним київським архітектором Владиславом Городецьким італійський скульптор Еліо Сала. Але, виявляється, лініни та горельєфи Сала і працівників його майстерні прикрашали не тільки цей корпус. Про це повідомив редакційний доцент ІХФ Ігор Андреєв, який давно вже цікавиться історією університету і час від часу відкриває забуті її сторінки. Деякі матеріали його досліджень ми вже публікували, тож впевнені, що невеличка розповідь про ще одну будівлю, де на початку ХХ століття можна було побачити твори майстра, читачам буде цікаво.

Серед численних київських будівель, декор яких було виконано Еліо Салою (найвідомішим є "Будинок із химерами"), в літературі згадується також і головний корпус КПІ ім. Ігоря Сікорського. Проте цілком забутими нині є роботи, зроблені італійським майстром у механічних майстернях КПІ. Згадки про ці твори годі шукати у Вікіпедії у статті про Еліо Сала, чи навіть у "Зводі пам'яток історії та культури України" (Кн. I, ч. II, 2003 р.).

Але в архівних матеріалах відомості про них збереглися. На старих фотографіях інституту можна побачити вишукано оформленій інтер'єр механічних майстерень. У липні 1901 року газета "Кіевлянин" повідомила, що підряд на оздоблення інженерної лабораторії, яка містилася в цих майстернях, "зданий італійському скульптору Elia Sala". Таким чином, Еліо Сала одночасно керував оздоблювальними роботами в головному корпусі та в механічних майстернях КПІ.

Будівля механічних майстерень спочатку була двоповерховою з одноповерховими крилами. Інженерну лабораторію було розміщено в правому (західному), одноповерховому крилі розділеної капітальними стінами на 4 світлі зали будівлі. "Особливо витончено", за

Фасад головної будівлі механічних майстерень (початковий вигляд)

визначенням сучасників, було оформлено центральний зал лабораторії, де містилися "головні машини і... величезний мармуровий розподільник, з якого відбувається управління електричним освітленням всіх будівель інституту та величезної садиби". Далі повністю процитуємо журналіста газети "Кіевлянин":

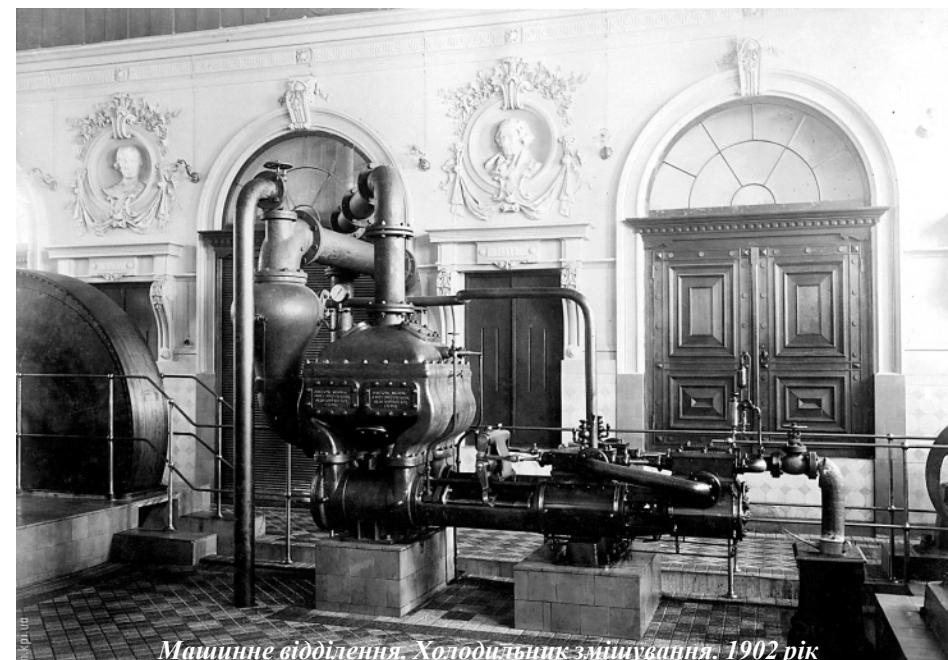
"Тут же стоїть складний розподільник, що відноситься до управління парою, що йде з котлів лабораторії для опалення та вентиляції величезної головної будівлі інституту. Це центральне приміщення прикрашено 8 бюстами великих діячів та винахідників на терені пари та електрики. З одного боку на електричні машини див-

ляться Сіменс, Яблочков, Тесла (в інших джерелах – Едісон) та Грамма. Проти них встановлені 4 найбільших діяча із застосуванням пари, а саме: Фультон, Гірн, Уатт та Стефенсон. Усі бюсти, виготовлені п. Sala, розміщаються у стінних нишах. Приміщення лабораторії не має стелі: над ним прямо підноситься дах, що підтримується залізними кроквами".

Цікаві деталі про оформлення інженерної лабораторії дізнаємося ще й з повідомлення, зробленого у липні 1901 року: "У двох стінних трикутниках, що розміщені під дахом, буде встановлено досить великих картин алгоритичного змісту. Картини ці вже написані і коштують 500 руб". Для виконання цих живописних робіт у вересні 1900 року було вирішено звернутися "до сприяння художників, які працюють у лаврській церкві" (у цей час у Києві проводились реставраційні роботи у Великій лаврській церкві). Зауважимо, що дізнатися, що було зображене на картинах і що з ними стало згодом, поки що не вдалося.

На жаль, роботи Еліо Сала, виконані в інженерній лабораторії механічних майстерень, не збереглися. Нині у надбудованій до трьох поверхів будівлі колишніх механічних майстерень розташовано Державний політехнічний музей імені Бориса Патона.

Ігор Андреєв, доцент ІХФ

Машинне відділення. Холодильник змішування. 1902 рік

КІЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

газета Національного технічного
університету України
«Кіївський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського»

<https://www.kpi.ua/kp>

Ідентифікатор друкованого медіа
в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа
R30-03597

Головний редактор: Д.Л. СТЕФАНОВИЧ

Проецтний редактор: Н.С. ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка: І.Й. БАКУН

03056, м. Київ,
вул. Політехнічна, 14,
корп. №16, кімната № 126

gazeta@kpi.ua

(044) 204-85-95

Відповіальність за достовірність інформації несуть автори.

Позиція редакції не завжди збігається з авторською.